

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, čj. OAM-13/LE-LE05-LE05-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2016, čj. 42 Az 15/2016-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky nepovažoval za důvodné.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil zcela identické námitky, jež byly předmětem žaloby. Předně vytýkal porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu v návaznosti na porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřoval v tom, že žalovaný při jejich použití nepostupoval eurokonformně ve smyslu čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č.

2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“). Zdůraznil, že i podle judikatury Nejvyššího správního soudu „jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo (...) dojít (...), pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.“ Poukázal na to, že žadatel o mezinárodní ochranu má povinnost tvrzení a naopak je na správním orgánu, aby zajistil všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu. Žadatel o mezinárodní ochranu má na případné důkazy upozornit a při jejich získání poskytnout nezbytnou součinnost. Důkazní břemeno je tedy podle stěžovatele vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu a nedostatek důkazů nemůže být přičítán účelovosti podané žádosti či nevěrohodnosti žadatele. Žalovaný pochybil, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které stěžovatel v průběhu správního řízení konzistentně tvrdil (*tímto tvrzením byl stěžovatelův strach o vlastní bezpečnost, život a zdraví z důvodu vybrožování ze strany vymahačů vzhledem k jeho povinnosti vrátit vypůjčenou finanční částku, která narostla z důvodu vysokých úroků na cca 8 000 amerických dolarů a v důsledku toho i obava o jeho rodinu, a dále stěžovatelův záměr vydělat v České republice alespoň 40 % těchto finančních prostředků – poznámka Nejvyššího správního soudu*) a neprovedl k nim žádné důkazy. Tím porušil povinnost vykládat použitá ustanovení zákona o azylu eurokonformně.

[5] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukázal nově (oproti žalobním tvrzením) na skutečnost, že žalovaný při posouzení situace na Ukrajině vycházel ze zdrojů pocházejících z roku 2015, které však neodráží dynamické změny, k nimž ve vnitřní situaci v zemi původu dochází. Poukázal na každodenní zprávy o bezpečnostní situaci uváděné Organizací pro bezpečnost a spolupráci v Evropě na internetových stránkách www.osce.org/ukraine-smm/reports. Informace ze zastaralých zdrojů nelze podle stěžovatele považovat za věrohodné a relevantní pro posouzení jeho žádosti. S touto otázkou se krajský soud vůbec nevypořádal.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozsudku krajského soudu, v jehož postupu nespátřuje žádná pochybení, ani rozpor s kvalifikační směrnici. Zrekapituloval, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu neshledal vzhledem k nedostatku naplnění taxativně vymezených důvodů, za nichž jej lze udělit. Nejistil, že by stěžovateli v zemi původu hrozilo pronásledování; jím zmiňované obavy nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu právě uvedeného ustanovení zákona o azylu. Neshledal ani důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a informacemi o zemi původu byl podpořen i závěr o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu; naplnění definičních znaků vážné újmy žalovaný ve stěžovatelově případě nedovodil. Použité informace o zemi původu z roku 2015 nepovažoval žalovaný za neaktuální, neboť rozhodnutí vydal již v dubnu 2016, aniž v mezidobí došlo na Ukrajině k podstatným změnám v bezpečnostní a vnitropolitické situaci. Stěžovatel také neuvedl, v čem tato neaktualnost spočívá. Nakonec žalovaný poukázal na skutečnost, že před odchodem ze země původu stěžovatel žil v Ivanofrankovské oblasti na západě Ukrajiny, kde ozbrojený konflikt neprobíhá ani v současné době. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006–39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[8] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Ve stěžovatelově zájmu bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel však v kasační stížnosti žádné takové skutečnosti neuvedl, a tyto nejsou zjevné ani z obsahu soudního spisu.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě zopakoval námitky, které uplatnil již v žalobě (srov. odst. [4]). Neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že jeho výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení čj. 1 Azs 13/2006–39. Fakticky se stěžovatel v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadeném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadoval pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikатурního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[10] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající hmotněprávní normy a v napadeném rozsudku zohlednil též judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[11] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani tvrzeného judikатурního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

[12] K výtce o neaktuálnosti a v důsledku toho nevěrohodnosti informací a zpráv, z nichž žalovaný při svém rozhodování vyšel (srov. odst. [5]), Nejvyšší správní soud dále uvádí, že rozsah soudního přezkumu v řízení před správním soudem je i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany ovládan dispoziční zásadou. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném

žalobními tvrzeními. Není povinen za žalobce vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Netvrdil-li stěžovatel v žalobě ničeho o tom, že žalovaným obstarané zprávy a informace o situaci v zemi původu nejsou použitelné pro jejich neaktuálnost v době rozhodování, nemohl se z tohoto pohledu věcí zabývat ani krajský soud. Tuto kasační námitku z uvedeného důvodu považuje Nejvyšší správní soud za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nebyla totiž uplatněna nejprve v řízení před krajským soudem, ač stěžovateli nic nebránilo tak učinit.

VI.

[13] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného krajským soudem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. března 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu